

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 103/2020-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Vladimírom Stankom, Obrody 25, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 142 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Sa 16/2016 a jeho rozsudkom z 13. januára 2017 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Sžsk 35/2017 a jeho rozsudkom z 26. septembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. decembra 2018 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 142 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Sa 16/2016 a jeho rozsudkom z 13. januára 2017 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Sžsk 35/2017 a jeho rozsudkom z 26. septembra 2018 (ďalej aj „rozsudok najvyššieho súdu“ alebo „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ požiadal 18. mája 2016 Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Košice (ďalej len „úrad“) o osobitný príspevok. Po posúdení označenej žiadosti sťažovateľa vydal úrad rozhodnutie č. KE1/OHNNVVaŠSD/HNNV KE I, IV/SOC/2016/119060-0002 z 1. júna 2016, ktorým podľa § 16 ods. 1 a 2 zákona č. 417/2013 Z. z. o pomoci v hmotnej núdzi a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 417/2013 Z. z.“) nepriznal sťažovateľovi osobitný príspevok z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok na jeho priznanie, čo odôvodnil s poukazom na skutočnosť, že sťažovateľ nebol pred nástupom do zamestnania dlhodobo nezamestnaný. V odôvodnení svojho rozhodnutia úrad uviedol, že sťažovateľ nebol pred vznikom pracovného pomeru v evidencii uchádzačov o zamestnanie, keďže v predmetnej evidencii bol od 23. júla 2013 do 24. augusta 2015 a do pracovného pomeru nastúpil 16. mája 2016. Sťažovateľ vykonával najmenej 12 po sebe nasledujúcich mesiacov činnosť zakladajúcu nárok na príjem zo závislej činnosti,

a to na základe dohody o vykonaní práce v období od 21. apríla 2015 do 30. júna 2015 a dohody o vykonaní pracovnej činnosti v období od 23. marca 2016 od 15. apríla 2016.

3. Proti označenému rozhodnutiu úradu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodlo Ústredie, práce, sociálnych vecí a rodiny rozhodnutím č. UPS/US1/SSVOPHNSSD/SOC/2016/7351-0002 Km zo 6. júla 2016 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“) tak, že odvolanie sťažovateľa zamietlo a potvrdilo rozhodnutie úradu.

4. Proti rozhodnutiu žalovaného podal sťažovateľ správnu žalobu, o ktorej rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 9 Sa 16/2016 z 13. januára 2017 tak, že ju zamietol a súvisiacim výrokom o trovách konania nepriznal účastníkom konania právo na ich náhradu.

5. Následne proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť podľa § 438 a nasl. zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „SSP“), o ktorej rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom z 26. septembra 2018 tak, že ju zamietol.

6. Proti rozsudku krajského súdu a postupu predchádzajúcemu jeho vydaniu a rozsudku najvyššieho súdu a postupu predchádzajúcemu jeho vydaniu podal sťažovateľ podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavnú sťažnosť, ktorú po rekapitulácii priebehu konania pred týmito súdmi a správnymi orgánmi v súvislosti s namietaným porušením označených práv podľa ústavy a dohovoru odôvodňuje predovšetkým tým, že *„správne súdy nesprávne zistili skutkový stav a po výklade a použití relevantných noriem rozhodli tak, že ich skutkové a právne závery sú svojvoľné, neudržateľné, pričom boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces...“*.

7. Sťažovateľ krajskému súdu konkrétne vytyka nesprávne ustálenie skutkového deja, keďže *„pomoc v hmotnej núdzi mu bola poskytovaná v období od 01. 11. 2013 do 31. 05. 2016 a bola mu odňatá od 1. 6. 2016 v súvislosti so vznikom pracovného pomeru od*

16. 5. 2016...“, a preto tvrdí, že „v čase podania žiadosti o priznanie osobitného príspevku splňal podmienky na vznik nároku na osobitný príspevok vymedzený v ustanoveniach § 16 ods. 1 písm. a/, § 16 ods. 1 písm. b/ bod 2, 2a, ust. § 16 ods. 1 písm. c/ zákona č. 417/2013 Z. z... nakoľko bol dlhodobo neaktívnym občanom, t. j. občanom, ktorý nebol evidovaný ako uchádzač o zamestnanie (najmenej 12 mesiacov), avšak splňal by status dlhodobo nezamestnaného občana, ak by evidovaný bol.“.

8. Vo vzťahu k postupu predchádzajúcemu vydaniu rozsudku krajského súdu sťažovateľ namieta, že napriek tomu, že „vo svojej žalobe o preskúmanie správneho rozhodnutia žiadal aby bol o termíne vyhlásenia rozsudku upovedomený na mailovú adresu... právneho zástupcu...“ krajský súd „termín vyhlásenia rozsudku na mailovú adresu jeho právneho zástupcu neoznámil.“, čím došlo k odňatiu jeho možnosti konať pred krajským súdom.

9. Sťažovateľ tiež namieta, že rozsudkom krajského súdu bol porušený aj ústavný princíp právnej istoty, keďže sa krajský súd odklonil od bližšie nekonkretizovanej ustálenej rozhodovacej činnosti súdov.

10. Najvyššiemu súdu sťažovateľ predovšetkým vytýka, že primeraným spôsobom nereagoval na jeho skutkovú a právnu polemiku so závermi vyslovenými v rozsudku krajského súdu, v rámci čoho tvrdí, že najvyšší súd interpretoval a následne aplikoval právnu normu na jeho ťarchu, keďže konštatoval, že na to, „aby sťažovateľ splnil podmienku dlhodobo nezamestnaného občana musel byť vedený na úrade práce po dobu 12 mesiacov v čase bezprostredne pred vznikom pracovného pomeru.“. Tento záver najvyššieho súdu považuje sťažovateľ za zjavne neodôvodnený a arbitrárny, a preto z ústavného hľadiska za neudržateľný.

11. Sťažovateľ ďalej namieta, že najvyšší súd vyhodnotil jeho námietku o nedoručení oznámenia o verejnom vyhlásení rozsudku na emailovú adresu jeho právneho zástupcu za nedôvodnú, a v tomto smere považuje argumentáciu najvyššieho súdu za svojvoľnú, keďže v danom prípade „povýšil princíp hospodárnosti na ústavný princíp právnej istoty,

pričom v tomto smere rozhodol v rozpore s konštantnou judikatúrou.“. Sťažovateľ v tomto smere poukazuje na nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 88/01 z 2. mája 2002 a tam citovanú predchádzajúcu judikatúru ústavného súdu, rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 179/2010, sp. zn. 3 Cdo 236/2010, sp. zn. 7 Cdo 38/2012, R 14/2010, sp. zn. 5 Cdo 227/2013, sp. zn. 7 Cdo 192/2013, sp. zn. 5 Cdo 12/2009 a sp. zn. 3 Cdo 714/2015 a viaceré rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva súvisiace s otázkou verejného vyhlasovania rozsudkov podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

12. Sťažovateľ ďalej tvrdí, že najvyšší súd v napadnutom rozsudku dal na „určitú právne relevantnú otázku o obdobných veciach (popísanú v bodoch I – II tejto sťažnosti) a za rovnakých podmienok protichodnú odpoveď, pričom odklon od ustálenej rozhodovacej praxe rozumne neodôvodnil“, a tiež, že vec nepostúpil „veľkému senátu na zjednotenie judikatúry“.

13. Na základe už uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Košiciach rozsudkom sp. zn. 9 Sa/16/2016 zo dňa 13. 1. 2017 a konaním ktoré mu predchádzalo porušil právo sťažovateľa... na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru a základné právo na verejné vyhlásenie rozsudku zaručené v čl. 142 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 9Sžsk/35/2017 zo dňa 26. 9. 2018 a konaním ktoré mu predchádzalo porušil právo sťažovateľa na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

3. Ústavný súd zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9 Sžsk 35/2017 zo dňa 26. 9. 2018.

4. Ústavný súd zrušuje rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9 Sa 16/2016 zo dňa 13. 1. 2017 a vec sa vracia tomuto orgánu na nové prejednanie a rozhodnutie.

5. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi... primerané finančné zadosťučinenie v sume 3.500,-eur...

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky a Krajský súd v Košiciach sú povinné spoločne a nerozdielne nahradiť sťažovateľovi... trovy právneho zastúpenia...“

14. Vec bola pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi Lajosovi Mészárosovi, ktorému funkčné obdobie sudcu ústavného súdu skončilo 16. februára 2019. V súlade s čl. X bodom 5 písm. b) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 (ďalej len „rozvrh práce“) bola predmetná vec 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Liborovi Duřovi a v zmysle čl. II bodu 3 písm. b) rozvrhu práce bola prerokovaná vo štvrtom senáte ústavného súdu v zložení Miroslav Duriš (predseda senátu) a sudcovia Ladislav Duditš a Libor Duřa.

II.

Právomoc ústavného súdu, relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

15. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

16. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

17. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

18. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

19. Podľa § 124 štvrtej vety zákona o ústavnom súde ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

20. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd a právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

21. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00,

II. ÚS 101/03, III. ÚS 263/03, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012).

22. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre, poukazujúc na svoje ústavné postavenie (čl. 124 ústavy), opakovane zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli, resp. arbitrárnosti pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

23. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

24. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

25. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

26. Podľa čl. 142 ods. 3 ústavy rozsudky sa vyhlasujú v mene Slovenskej republiky a vždy verejne.

27. Podľa čl. 6 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

III.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 142 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 dohovoru rozsudkom krajského súdu a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu

28. Ústavný súd stabilne vo svojej judikatúre týkajúcej sa otázky právomoci ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy uvádza, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

29. Sťažovateľ mal k dispozícii na ochranu označených práv proti postupu krajského súdu a jeho rozsudku kasačnú sťažnosť podľa § 438 SSP, ktorú aj využil. Príslušným súdom na poskytnutie ochrany proti namietanému porušeniu práv sťažovateľa bol v konaní o kasačnej sťažnosti najvyšší súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc na prerokovanie ústavnej sťažnosti v časti smerujúcej proti rozsudku krajského súdu a postupu predchádzajúcemu jeho vydaniu, a preto ústavnú sťažnosť z tohto dôvodu

odmietol podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu

30. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že podstata argumentácie sťažovateľa, s ktorou spája porušenie označených práv rozsudkom najvyššieho súdu a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, sa koncentruje na námietky súvisiace:

- s nesprávnym právnym posúdením veci, v rámci čoho sťažovateľ polemizuje s výkladom podústavného práva uskutočneným najvyšším súdom;
- so svojvoľným odôvodnením rozsudku najvyššieho súdu vo vzťahu k námietke o nedoručení oznámenia právnomu zástupcovi sťažovateľa o verejnom vyhlásení rozsudku;
- s odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe bez toho, aby tento odklon rozumne odôvodnil alebo vec postúpil veľkému senátu.

31. Úlohou súdneho prieskumu rozhodnutí správnych orgánov v rámci správneho súdnictva je nielen prieskum zákonnosti preskúvaného rozhodnutia, ale aj poskytnutie účinnej ochrany „základných ľudských práv a slobôd... a oprávnených záujmov účastníkov administratívneho konania“ [§ 5 ods. 2 SSP (m. m. IV. ÚS 494/2018)].

32. Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sústredil na posúdenie otázky, či možno považovať napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu za ústavne udržateľné a akceptovateľné z hľadiska námietok, ktoré sťažovateľ proti nemu uplatňuje.

33. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom zamietol kasačnú sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú, čo právne odôvodnil s poukazom na znenie § 16 ods. 1 písm. b) bodov 1, 2, 2a a ods. 2 zákona č. 417/2013 Z. z., keď konštatoval, že „*pre priznanie osobitného príspevku sa vyžaduje buď splnenie podmienky, aby bol žiadateľ bezprostredne pred*

vznikom pracovného pomeru alebo obdobného pracovného vzťahu dlhodobo nezamestnaným občanom, alebo aby najmenej 12 po sebe nasledujúcich kalendárnych mesiacov nevykonával činnosť zakladajúcu nárok na vyššie uvedený príjem, t. j. bol neaktívny.“. Najvyšší súd považoval z administratívneho spisu za preukázané, že sťažovateľ nemal bezprostredne pred uzatvorením pracovnej zmluvy status dlhodobo nezamestnaného občana, keďže „[v] evidencii uchádzačov o zamestnanie vedenej úradom práce bol vedený v období od 23. 07. 2013 do 24. 08. 2015, čo je síce dlhšie ako 12 mesiacov, avšak nebol v nej vedený ako dlhodobo nezamestnaný občan bezprostredne pred vznikom pracovného pomeru.“. Vychádzajúc z týchto zistení, a s poukazom na „účel osobitného príspevku, ktorým je zvýšenie motivácie týchto osôb uplatniť sa na trhu práce“ najvyšší súd dospel k záveru, že predmetná zákonná podmienka musí byť splnená v čase bezprostredne pred vznikom pracovného pomeru, a nie rok predtým.

34. Najvyšší súd ďalej konštatoval, že ani druhá zákonná podmienka pre priznanie osobitného príspevku nebola v okolnostiach danej veci splnená, pretože sťažovateľ nebol „najmenej 12 po sebe nasledujúcich kalendárnych mesiacov neaktívny, nakoľko mal príjem zo závislej činnosti, a to na základe dohody o vykonaní práce od 21. 04. 2015 do 30. 06. 2015 a dohody o pracovnej činnosti od 23. 03. 2016 do 15. 04. 2016.“.

35. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa o nedoručení oznámenia termínu verejného vyhlásenia rozsudku jeho právnomu zástupcovi na emailovú adresu najvyšší súd okrem iného uviedol, že sťažovateľom namietaná vada nemohla „mať vplyv na zákonnosť a vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.“, a preto ani túto námietku nepovažoval za relevantnú.

36. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku dospel k záveru, že právne závery najvyššieho súdu súvisiace s interpretáciou dotknutých ustanovení § 16 zákona č. 417/2013 Z. z. sú logické, rešpektujú účel týchto ustanovení, a preto ich nemožno považovať za arbitrárne (svojvoľné). Ústavný súd konštatuje, že právne závery najvyššieho súdu predstavujú jeden z možných a ústavne akceptovateľných spôsobov právneho posúdenia zisteného skutkového stavu. Odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho

súdu je dostatočným podkladom pre výrok, ktorým najvyšší súd zamietol kasačnú sťažnosť sťažovateľa, a preto právne závery najvyššieho súdu nie sú zjavne neodôvodnené, a tak sú ústavne akceptovateľné.

37. Ústavný súd za týchto okolností nemá ústavne relevantný dôvod a ani oprávnenie na to, aby prehodnocoval skutkové a právne závery najvyššieho súdu a tieto následne podroboval ústavnoprávnej korekcii. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom uvedeným v napadnutom rozsudku nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti tohto názoru a ani nezakladá oprávnenie ústavného súdu nahradiť názor najvyššieho súdu svojím vlastným. Sťažovateľom uvádzané tvrdenia nijako nesignalizujú také pochybenia najvyššieho súdu, ktoré by mali ústavnoprávny rozmer, teda by vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľa po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie.

38. Nad rámec už uvedeného ústavný súd považuje za potrebné k námietke sťažovateľa o nedoručení oznámenia termínu verejného vyhlásenia rozsudku jeho právnomu zástupcovi na emailovú adresu osobitne uviesť, že zo znenia § 137 ods. 4 SSP povinnosť všeobecného súdu oznámiť miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku osobitne aj elektronickými prostriedkami nevyplýva. Túto povinnosť nemožno bez všetkého odôvodniť ani s poukazom na znenie § 25 prvej vety SSP v spojení s § 219 ods. 3 druhej vety Civilného sporového poriadku, a pritom sťažovateľ v tejto súvislosti svoju ústavnú sťažnosť ani bližšie nekonkretizuje. Otázku spôsobu a rozsahu informačnej povinnosti správneho súdu v súvislosti s verejným vyhlásením rozsudku rieši § 137 ods. 4 SSP spôsobom, ktorý výslovne nepredpokladá aj povinnosť osobitne informovať stranu konania o verejnom vyhlásení rozsudku elektronickými prostriedkami. Postup všeobecného súdu v súlade so zákonom preto nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľa.

39. Sťažovateľ síce v rámci sťažnostnej argumentácie poukázal na viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, tieto však súviseli výlučne s aplikáciou právnej úpravy obsiahnutej v zákone č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších

predpisov (ďalej len „OSP“), ktorá na rozdiel od právnej úpravy obsiahnutej v Správnom súdnom poriadku takúto povinnosť explicitne stanovovala (§ 214 ods. 3 OSP v spojení s § 45 ods. 4 OSP). Ďalej je potrebné uviesť, že ani argumentácia sťažovateľa vedená s poukazom na odôvodnenie nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 88/01 z 2. mája 2002 nie je relevantná. Ústavný súd v označenom náleze posudzoval situáciu, keď najvyšší súd v konaní vedenom pod sp. zn. 6 SŽ 188/95 verejne nevyhlásil rozsudok. V okolnostiach sťažovateľovej veci nebolo sporné, že rozsudok krajského súdu bol verejne vyhlásený (13. januára 2017); sťažovateľ nenamieta ani to, že by krajský súd neoznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku spôsobom predpokladaným v § 137 ods. 4 SSP. Súčasťou jeho argumentácie je iba námietka, podľa ktorej mu krajský súd neoznámil prostredníctvom elektronických prostriedkov miesto a čas vyhlásenia svojho rozsudku, ale táto povinnosť nie je obsahom normatívneho textu vyjadreného v § 137 ods. 4 SSP. Z už uvedeného vyplýva, že predovšetkým odlišná skutková, ako aj normatívna situácia (absencia výslovnej právnej úpravy o povinnosti všeobecného súdu doručiť elektronickými prostriedkami oznámenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku) sťažovateľa vylučuje úvahu o možnosti analogickej aplikácie záverov vyplývajúcich z nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 88/01 z 2. mája 2002, prípadne z rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, na ktoré sťažovateľ v rámci svojej argumentácie tiež poukazuje.

40. Za neopodstatnenú považuje ústavný súd aj tú časť argumentácie sťažovateľa, v rámci ktorej namieta porušenie princípu právnej istoty z dôvodu názorového odklonu najvyššieho súdu, keďže na *„určitú právne relevantnú otázku v obdobných veciach (popísanú v bodoch I – II tejto sťažnosti) a za rovnakých podmienok dal protichodnú odpoveď, pričom odklon od ustálenej rozhodovacej praxe rozumne neodôvodnil“* a tiež nepredložil vec veľkému senátu najvyššieho súdu na zjednotenie judikatúry. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že sťažovateľ predovšetkým nekonkretizoval rozhodnutia najvyšších súdnych autorít, ktoré by riešili právne otázky súvisiace s interpretáciou § 16 zákona č. 417/2013 Z. z. koncepčne odlišným spôsobom než najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí, a tým ani to, v čom sa riešenie právnej otázky najvyšším súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít. Z už uvedených dôvodov sa preto sťažovateľovi v rámci takto odôvodnenej sťažnostnej argumentácie nepodarilo

preukázať, že by sa najvyšší súd dostal pre účely posúdenia danej veci do rozporu s relevantnou ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít.

41. Vzhľadom na myšlienkovú previazanosť a vecnú súvislosť námietky nepredloženia veci sťažovateľa veľkému senátu najvyššieho súdu na zjednotenie judikatúry s námietkou o názorovom odklone od ustálenej judikatúry najvyšších súdnych autorít ústavný súd s poukazom na už uvedené dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti aj tej argumentácie sťažovateľa, ktorou namieta nepredloženie veci veľkému senátu najvyššieho súdu.

42. Z uvedených dôvodov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

IV.

Záver

43. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. apríla 2020

Miroslav DURÍŠ
predseda senátu